

MEGBOCSÁTÁS

Kispál Csilla

Megbocsátás

Az ember, a gyarló,
teste börtönébe zárva
kinéz ablakán
s csak földi létét látja.
Csalóka ösztönöknek
olcsó játékszere,
érzései kormányozzák,
bújócskáznak vele.
Barátság, szerelem
másnapra elmúlnak.
Eldobja a régit
s vesz helyette újat.
Kétségbeesetten hajszolja
az élvezeteket.
Meg szeretné állítani
a múltó éveket.
Íme az ember,
a teremtés koronája,
a tükre majma,
önmaga királya!
Miközben egója körül
forog szűk kis világa,
egyre mélyebbre süllyed
a bűn mocsarába.
S ami még szörnyűbb,
mondván 'segíts magadon',
csapkodó kezével
magát ragadja hajjon.
A probléma akar mindenképp
saját megoldása lenni,
mivel önmagát zárta be
s nem szabadíthatja ki más senki.
Csakhogy a kulcs a zárhoz
már régesrég elveszett.
Teremtőjéhez kiált térdein
az ember, e lázadó szerzet.
Egyetlen szót csak,
mely a Menny felé száll,
a legszentebb Nevet,
mely mindenek felett áll.
Szívéről lepattannak a láncok
s kinyílnak a zárok,
mert az Úr öleli kebelére
s hívja fiának.

Forrás: www.keresztenydalok.hu